

Reis Slovenië en Kroatië

Zondagmorgen 31 oktober zijn Sylvie en ik klaar voor de reis, de Renault Master is ingeladen, de TomTom staat ingesteld.

Het eerste deel verliep voorspoedig, het weer was goed, helaas werd het weer bij de Mont Blanc slechter. Aan de andere kant van de tunnel in Italië was het zware regen. De tijd verstreek, het bleef hozen. Inmiddels was het donker, we hadden nog zo'n 2 uur te gaan. Door alle regen liepen we dik een uur achter op schema.

Eindelijk tegen 8 uur zagen we een bord Slovenië en om kwart voor negen konden we dan inchecken in het hotel.

Maandagmorgen op weg naar Horjul waar Ada van het opvangcentrum ons kwam ophalen. We hoefden niet lang te wachten en na een eerste kennismaking volgden we haar over een weg die smaller en smaller werd en hoger en hoger ging. Eindelijk bovenaan de berg, het opvangcentrum.

Een privehuis met eromheen een gebouw met kennels, een aantal in een overkapping en een aantal binnen. Ada legde uit dat ze mensen nooit bij de honden laten omdat dit teveel stress geeft voor de honden en ze dan ook gaan blaffen en huilen. Omdat ze aan een vallei liggen zodat dit een enorme overlast geven (en ik weet hoe geluid kan dragen omdat we dit zelf thuis ook meemaken met de lammetjes die kilometers ver weg staan maar die wij horen of ze achter ons staan). Zoals overal hebben ook zij te maken met burens die vinden dat ze goed werk doen maar die er geen overlast van willen hebben. De eigenaresse van de opvang woont dus met haar dochter bij de dieren, er zitten ong 50 honden en zo'n 90 katten.

De honden zien er goed uit, ze gaan per dag zo'n 4 tot 5 keer naar buiten en dan mogen ze op het omheinde stukje tuin (niet bijzonder groot maar groot genoeg) lopen en spelen. Er komen ook vrijwilligers die met de honden gaan wandelen. De katten leven in verschillende ruimtes en hebben veel speeltoestellen tot hun beschikking, er zitten "gewone" katten maar ook een aantal kittens zoals Siamezen, Noorse boskatje en Turkse van, prachtige diertjes die net als de honden heel erg op mensen gericht zijn en zich makkelijk en graag laten aanhalen. Wel jammer is dat deze katten geen buitenverblijf hebben en dus altijd binnen zitten. Ze hebben 2 quarantaine kamers waar de katten minimaal 14 dagen in een aparte kooi verblijven voor ze bij de groep gelaten worden. Een aantal katten leven buiten maar zij hebben ook schuil en slaapmogelijkheden.

We maken kennis met Morris een hond die als pup gevonden is met een afgesneden bovenkaak. Dankzij een zware operatie kan Morris gewoon eten en ademen (al heeft hij dus geen neus) hij ziet er uit als een aapje maar wat een vrolijk en lief dier. We laden samen de spullen uit, voer, dekens, mandjes, speelgoed, krabpalen enz uiteraard is men er erg blij mee.

Ada nodigt ons uit om in het dorp wat te drinken, de eigenaresse van de opvang heeft hersenvliesontsteking en komt ons wel even gedag zeggen en bedanken maar je kan zien dat ze ernstig ziek is.

Zij vertelt dat ze veel tegenwerking krijgen omdat ze een heel streng adoptiebeleid hebben, zij doen aan huisbezoeken (ongebruikelijk en door veel mensen niet geaccepteerd), nacontroles, honden en katten worden alleen als huishond of huiskat

geplaatst (geen waakhonden, muizenvangers enz). Ze laten bezoekers dus ook niet langs de hokken lopen maar brengen de hond waar de mensen interesse in hebben naar het parkeergeedeelte voor het huis. Ook dit wordt tegen hen gebruikt met als reden dat ze iets te verbergen hebben terwijl ze alleen maar het beste voor de honden willen. In Slovenie, vertelt Ada, zijn bijna geen zwerfhonden en de gemeentes ondersteunen de opvangcentra vrij behoorlijk. De dieren die zij krijgen zijn vnl dieren die door hun baasjes in de steek gelaten zijn, waarvan de baasjes overleden zijn en pups uit een nest die niemand wil (bijv omdat ze zwart zijn, ook hier worden zwarte honden, net als in veel landen, nauwelijks geadopteerd).

Omdat we rond 2 uur in Jublana willen zijn, nemen we afscheid van Ada.

Via een prachtige route met zo nu en dan regen, rijden we door Slovenie. Rond 2 uur zijn we in Jublana wat aan de grens met Kroatië ligt. We bellen Zdenka die zegt er met een half uur te zijn. We laten de hondjes ondertussen even uit en zelfs een zonnetje laat zich zien.

Wanneer Zdenka arriveert met een aardige jongeman Lorenzo volgen we hen naar het huis van een oudere mevrouw. Hier moeten we al het voer achterlaten want dit mag niet de grens over. Alleen kleine hoeveelheden (voor eigen gebruik) mag je zonder problemen en papieren meenemen. Lorenzo legt uit wat de problemen zijn, hij reist voor zijn werk dagelijks over de grens. Slovenie is een EU land (met euro) en Kroatië niet waardoor je voor de grens ook je paspoort moet laten zien en allerlei papieren moet hebben wil je dingen de grens over krijgen.

De mevrouw waar het voer achterlaten vraagt of we iets willen drinken en we worden uitgenodigd in een echt Sloveens huis. Ondertussen praten we over wat de beste manier is om de grens over te gaan. Lorenza wil weten wat er allemaal in de bus zit en legt uit dat als het gebruikt is, dat het geen probleem is. De medicijnen heb ik helemaal achter in een grote hondeniglo verstoppt en die opgevuld met dekens. Er is een kleine kans dat we alles eruit zouden moeten halen maar omdat Lorenzo de meeste politie en douane mensen kent, denkt hij dat het wel zal lukken. Zij rijden voor ons uit en zullen wachten, wanneer er een probleem zou zijn, zegt hij, dan kom ik wel helpen.

Met toch wel wat zenuwen in ons lijf rijden we naar de grens. Een aardige politieman vraagt in goed Engels of we iets aan te geven hebben en ik zeg nee, we hebben gebruikte goederen voor het asiel in Rijeka, of hij wil kijken? Ik glimlach vriendelijk en hij zegt "dat ligt aan je antwoorden" maar hij zegt het met een lach. Of we bagage hebben? Vervolgt hij. Ik antwoord alleen onze kleding. Tis oke en hij geeft een gebaar rijdt maar door, ik wil al juichen maar dan moeten we nog naar de douane, ik geef onze paspoorten en hij vraagt wat we in de auto hebben, ik zeg weer, gebruikte spullen voor de opvang in Rijeka en we krijgen ons paspoort terug.

Bij het tolhuisje moeten we toch wel 2 euro betalen (dat is wat anders dan de 47 euro in Frankrijk en 58 euro voor de Mont Blanc tunnel) en we gaan op weg naar Rijeka waar we in een restaurant diverse vrijwilligers zullen ontmoeten.

Rijeka is een grote stad, groter dan we dachten en het ligt aan de zee. De temperatuur van 17 graden is wel wat anders dan de 5 graden van die ochtend in Slovenie!!

We parkeren de auto en lopen naar het restaurant, prachtig oude stijl met hoge plafonds. Er komen 4 vrouwen die allemaal een paar woorden engels spreken. We praten een beetje over en heen en na een uurtje gaat iedereen weer zijn wegs en Zdenka rijdt met ons mee naar haar huis. Gelukkig is er een grote parkeerplaats vlakbij waar ik de bus kwijt kan. Haar huis ligt 4 grote trappen omhoog en overal komen katten vandaan, haar katten vertelt ze, allemaal gered van de straat of achtergelaten door mensen.

De volgende ochtend laat ze ons haar katten zien en de honden waar ze voor zorgt en daarna gaan we richting het opvangcentrum wat ongeveer 20 minuten rijden is buiten Rijeka. Op weg naar de opvang steekt een klein hondje een drukke weg over en ons hart slaat een slag over, auto's remmen en het hondje bereikt veilig de overzijde. We draaien van de weg af een bosweg op en ik moet even slikken als ik alle modderpoelen zie. Na ongeveer een kilometer komen we aan bij de opvang en het is goed dat we de foto's al eerder gezien hadden want het is toch best een aangrijpend aanzicht. Uiteraard worden we verwelkomd door oorverdovend geblaf van de ruim 170 honden die er zitten.

Twee oudere dames lopen rond, zij geven de honden eten, ruimen de poep op en geven ze water. In een van de kennels is een soort "keuken" gemaakt waar het eten wordt klaargemaakt. In elk hok zitten 4-5 honden, en elk hok mag elke dag er ongeveer 10-15 minuten uit om te rennen. De honden zien er op zich goed uit maar door de modder over het terrein en in de hokken ziet het er al snel vies en onverzorgd uit. Van verveling slopen de honden hun houten hokken en het gaas, er wordt betongas en alles wat maar voorhanden is gebruikt om de kennels dicht te maken. Sommige daken zijn afgedekt met plastic maar het is niet moeilijk voor te stellen dat in de winter de dieren hier erg moeten afzien met regen en sneeuw waar geen enkele beschutting tegen is. Zolang er geen betonnen vloeren zijn is hier niet tegen aan te werken, dat snappen we goed. De pups zitten samen in een buitenruimte maar hebben geen manden of hokken en de grote door ons meegebrachte Iglo (door ondergetekende gedoneerd) is dan ook heel welkom. Ook het puppy voer wordt met open armen ontvangen omdat dit op was, horen we. Alle plastic manden worden al snel verdeeld over de honden. De rest wordt allemaal opgeslagen in een klein houten huisje.

We zijn benieuwd hoe ze aan water komen en Zdenka laat zien dat er een soort reservoir is gebouwd en dat de brandweer dit komt opvullen wanneer nodig. Ze vertelt dat er bijna niet aan vrijwilligers te komen is, en we begrijpen dat goed want het is geen glamorous werk, er is geen tijd om te knuffelen en spelen, er moet gewerkt worden en de omstandigheden zijn slecht, het is koud en nat en overal is er die modder.

In het weekend gaat een vrijwilliger de stad in en probeert daar met een klein tafeltje de opvang te promoten, er gaan ook pups mee die ze ter plekke laten adopteren. Iets waar wij van schrikken, ondanks dat ze alle gegevens van de mensen noteren en later op bezoek gaan.

Ze vertelt verder dat het onmogelijk is om zwarte honden te laten adopteren, zoals in veel landen, gelooft men dat die ongeluk brengen. De opvang zit vol met heel veel

oudere herderachtigen, lieve honden die snakken naar een beetje aandacht. Het is moeilijk voor ons om te zien, s' nachts zijn de honden altijd alleen, overdag zijn er mensen, wederom we begrijpen dat dit niet anders kan maar het is een situatie die verre van wenselijk is.

We hebben veel respect voor deze mensen die in deze omstandigheden hun werk doen, in de winter is het helemaal een ramp omdat er geen electriciteit is en geen verwarming. Maar je kan zien dat ze veel om de honden geven en de meeste honden lijken vriendelijk en sociaal. Voor de hondjes moet het in de winter vreselijk zijn, de hokken zijn open en laten alle wind, kou en regen/sneeuw door. De houten hokken zijn bijna allemaal aangevreten en staan op instorten.

We hopen dat de plannen voor een nieuwe opvang, door kunnen gaan, voor de dieren en ook voor de vrijwilligers.

Na ongeveer 2 uur gaan we terug, we brengen Zdenka naar huis en laten wat spullen achter voor haar katten.

We besluiten om niet gelijk de snelweg naar huis te nemen maar eerst een stuk via Slovenie te rijden richting Triest. Bij de grens naar Slovenie worden we streng toegesproken en de auto moet open, gelukkig mogen we gelijk doorrijden.

Onderweg krijgen we te maken met een afgesloten snelweg wat ons 1,5 uur vertraging gaat opleveren doordat we moeten omrijden, we zien overall ondergelopen land, huizen die in het water staan en kilometers water. Op sommige plekken staat het water misschien nauwelijks een halve meter van de snelweg af.

Tegen acht uur naderen we Milaan en we besluiten om te stoppen, we vinden een hotel aan de snelweg waar we een kamer nemen. De volgende morgen na het ontbijtbuffet kunnen we de reis naar huis aanvaarden. Helaas zijn we gisteren niet zo ver opgeschoten als we hoopten dus we hebben nu nog zo'n 6,5 uur te gaan. Het verkeer rondom Milaan is zoals te verwachten vreselijk druk met veel files.

Maar dan naderen we de Alpen en het weer klaart op, en dan zijn we om 16u weer in Saulieu.

Het was een bijzondere reis met veel ervaringen en indrukken, we zijn blij dat we deze reis gemaakt hebben, de opvangcentra met eigen ogen hebben gezien, de mensen hebben ontmoet en voer, manden en hulpgoederen hebben kunnen brengen.

Betty, Sylvie en de hondjes.

Album AMCF Reis:

<http://picasaweb.google.com/animalmedicalcarefoundation1/ReisVoyageSloveniaCroatia#>

Financieel verslag:

Reis Slovenie & Kroatie				
<u>datum</u>	<u>tol</u>	<u>brandstof</u>	<u>overigen</u>	
19-10-2010			€ 75,20	saniterpen desinfectant
23-10-2010		€ 46,83		
28-10-2010		€ 66,76		
30-10-2010			€ 17,00	handschoenen
31-10-2010	€ 37,00			
31-10-2010	€ 3,00			
31-10-2010	€ 6,60			
31-10-2010	€ 21,90			
31-10-2010	€ 22,80			
31-10-2010	€ 58,30			
1-11-2010	€ 2,00			
2-11-2010		€ 54,86		
2-11-2010	€ 12,10			
2-11-2010	€ 7,50			
3-11-2010		€ 99,03		
3-11-2010	€ 21,90			
3-11-2010	€ 37,00			
3-11-2010			€ 14,80	lunch
8-11-2010			€ 795,00	huur bus
8-11-2010		€ 112,10		
7-10-2010			€ 34,68	flyers frans
18-10-2010			€ 18,62	porti flyers
	€ 230,10	€ 379,58	€ 955,30	
			€ 1.564,98	
Op de lunch op de terugreis na, zijn alle kosten als hotel en eten/drinken door ons prive betaald. Tevens prive betaald zijn rubberen laarzen, emmers, dweilen eo.				
Donaties	€ 1.214,00			
Donaties Geefsamen	€ 125,00			
Kosten Geefsamen	<u>€ 12,50-</u>			
Totaal donaties	€ 1.326,50			
Totale kosten	<u>€ 1.564,98</u>			
Tekort reis Kroatie	€ 238,48-			